

Thung Lũng Hoa Vàng - San Jose, California USA - tháng 2, 2011 (Ảnh: PAD)

DẠ KHÚC CHO TÌNH NHÂN

Trước Tết Tân Mão 2011 tôi có dịp đến thăm thành phố San Jose, nằm trong một "thung lũng hoa vàng" ở California. Một buổi sáng sương mù và tiết trời lạnh lạnh, tôi lang thang ở thương xá Lion Plaza, mong tìm chút hương vị Tết. Các hàng quán treo cờ, căng bảng Cung Chúc Tân Xuân khắp nơi. Bên ngoài nhiều cửa hàng bày bán mứt, bánh, kẹo ... trong những hộp gói giấy đỏ đẹp mắt. Ở một góc Plaza, đông người chen chúc lựa chọn những chậu hoa lan, hoa cúc và dĩ nhiên cũng không thiếu những nhánh hoa anh đào e ấp dễ thương...

Tôi thích ghé gian hàng bán CD/DVD nhạc để xem "có gì lạ" và sau đó vào thăm tiệm sách Tự Do, nghe nói đây là tiệm sách duy nhất còn "sống sót" ở thành phố đông người Việt thứ nhì ở Hoa Kỳ này (sau vùng Quận Cam ở Nam Cali). Sau khi lựa được vài

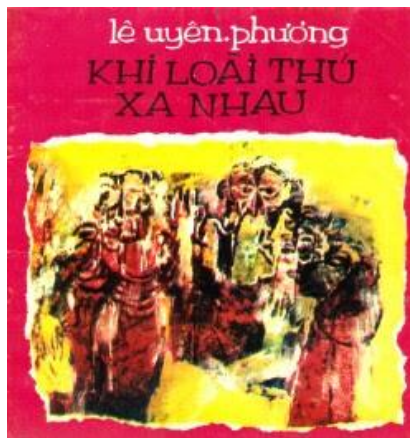
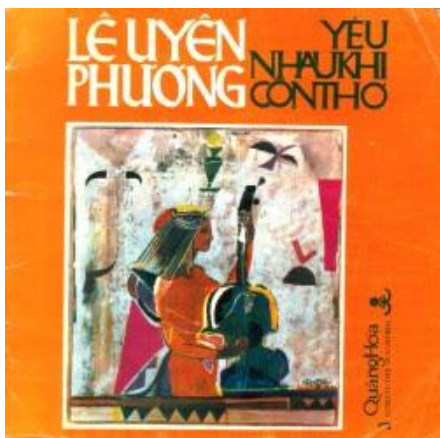
quyển nhạc khá ưng ý thì tình cờ thấy quyển "Không có mây trên thành phố Los Angeles" của Lê Uyên Phương (LUP) nằm trên kệ "on sale". Tôi cầm tập truyện ngắn & bút ký này và đọc thoáng qua vài bài. Ngạc nhiên vì không ngờ LUP viết "được quá" (sau này mới biết là anh đã từng dạy Triết trước 75).

LUP là một nhạc sĩ với dòng nhạc trẻ trung và lạ, xuất hiện vào thập niên 60. Tôi không sao quên được "đôi uyên ương" Lê Uyên & Phương hát một cách đam mê, say sưa những bản nhạc với lời chứa chan tình yêu, rất thật, có thể nói là "nóng bỏng", lồng trong khung cảnh núi đồi, hồ nước, cỏ cây ... ở Đà Lạt, do chính LUP sáng tác.

Lê Uyên (tên thật: Lâm Phi Anh) với gương mặt bầu bĩnh, tóc thả dài, mắt kẻ thật đậm gây ấn tượng ... và **Phương** (tên thật: Lê Minh Lập / khai sanh: Lê Văn Lộc) với tóc dài hippy, hàm râu mép và ngón đệm guitar rất "ngọt". Một ngón tay bên trái của anh có nốt cục bướu to tướng! Hình ảnh Lê Uyên và Phương thật giống Sonny & Cher của Hoa Kỳ lúc đó!

Tôi còn giữ đến bây giờ 2 tập nhạc "Yêu Nhau Khi Còn Thơ" và "Khi Loài Thú Xa Nhau" với những bản nhạc bất hủ như "Tình Khúc Cho Em", "Vũng Lầy Của Chúng Ta", "Hãy Ngồi Xuống Đây", "Đêm Chợ Phiên Mùa Đông", "Lời Gọi Chân Mây" v v

Trong số đó, bài "Dạ Khúc Cho Tình Nhân" là bài tôi yêu thích nhất. Truyện ngắn "Con chuồn chuồn trong trí nhớ" trong tập sách "Không có mây trên thành phố Los Angeles" có đề cập đến "Dạ Khúc Cho Tình Nhân" và đính kèm bản nhạc do LUP chép tay. Thật kỳ lạ: tôi vẫn nhớ khá rõ từng lời của bài hát này dù đã không đàn hát bản này trong mấy chục năm qua.

Được biết Lê Uyên Phương ra đi một cách "hồn nhiên" năm 1999, hưởng dương 58 tuổi. Anh để lại cho đời những đóa hoa đẹp, chẳng những về âm nhạc mà còn về văn và hội họa nữa. (Những tranh trong trang này là tác phẩm của LUP).

Phan Anh Dũng (*Mùng 2 Tết Tân Mão - Feb 4, 2011*)

LÊ UYÊN PHƯƠNG

Sinh tại Đà Lạt / VN

Viết nhạc từ 1960

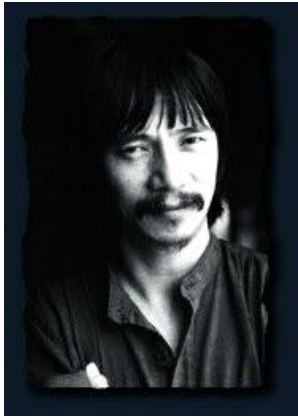
Cùng trình diễn với Lê Uyên từ 1970

Vượt biển đầu năm 1979

Sinh sống tại California từ cuối 1979

Những tập nhạc đã hoàn tất:

- Yêu nhau khi còn thơ (60 - 67) Đã in 1971
- Khi loài thú xa nhau (67 - 69) Đã in 1970
- Uyên ương trong lòng (70 - 72)
- Bầu trời vẫn còn xanh (72 - 73)
- Con người, một sinh vật nhân tạo, tập I (73 - 75)
- Con người, một sinh vật nhân tạo, tập II (73 - 75)
- Biển, kẻ phán xét cuối cùng (1979) Đã in 1980
- Trại tỵ nạn và các thành phố lớn (79 - 83)
- Trái tim kẻ lạ (87 - 88)
- Lục điệp tố (77 - 90)

Lê Uyên Phương (1941-1999)

DẠ KHÚC CHO TÌNH NHÂN

*Ngày em thấp sao trời
Chờ trăng gió lên khơi
Mà mưa bão tới bời
Một ngày mưa bão không rơi
Trên đôi vai thanh xuân
Ướt hôn nồng bên gối đắm say
Ánh sao trời theo gió rụng rơi đầy
Cùng rớt bao nhiêu ngày hoang
Cùng đếm bao nhiêu mộng tàn
Ru người yêu dấu trong vùng trời đêm*

*Vừa hoa nở tươi môi
Tình nhân đã xa xôi
Đời ngăn cách nhau hoài
Một lần thôi đã không thôi
Yêu nhau trong lo âu
Biết bao lần tha thiết nhớ mong
Lá hoa rừng mau xóa đường quay về
Làm ánh sao đêm lẻ loi*

*Màu tối gương bên đèn soi
Ân tình sâu vẫn trong đời thủy chung*

*Đời mãi, mãi mãi cách xa
Dòng nước mắt nóng tiễn đưa
Xin cho lần cuối
Tình ấy đắm đuối thiết tha
Vì qua bao nhiêu điều linh
Xót xa đắng cay trong đời*

*Màn đêm mở huyết sâu
Mộng đầu xin dài lâu
Một vì sao lạ rơi, nghe hồn tê tái,
trên dòng hương khói bay
Ái ân ơi đừng phụ lòng ta
Nhớ thương sâu xin gọi người xa
Khóc nhau trong cuộc đời
Giấc mơ xưa khăn phủ vành sô
Có yêu nhau ngọt ngào tìm nhau
Chết bên nhau thật là hồn nhiên!*

dạ khúc cho tình nhân

LÊ UYÊN PHƯƠNG

E Lento, Con espressione *Em* *G* *Am*

Ngươi em thấp sao trời Chở hàng gió lên lên lên Mưa mưa bão trời

G *Am* *C* *B7*

bởi Một ngày mưa bão không rời Trên trời vai thành xuân khắp hồn nồng bụi gió tanh

Em *Am* *B7* *Em*

say Anh sao trời theo gió rụng rời đây Cũng rớt bao nhiêu ngày

B7 *Em* *C* *Em* *B7*

hoang Cũng đến bao nhiêu mộng tan Ru người yêu dấu trong rừng trời đến

Em *G* *Em* *G* *Am*

Vừa hoa nở tuổi mới Tình nhân đã xa xôi Đợi người về nhau

G *Am* *G* *B7*

hỏi Một lần thôi ta không thôi Yêu nhau trong lo âu Biết bao lần chờ chờ chờ

G *Am* *G* *B7*

mong lá hoa rừng mới xóa tiếng quay về... Làn môi sao tím lệ
 lời Mầu tôi quên hẳn lời soi Âm tình sâu vẫn trong tôi... thề chung
 Đời mãi mãi mãi cách xa Đông một mắt nóng trên... Xì xì cho lần cuối... Trăm
 ấy xém tuổi thiết tha Vì qua bao nhiêu thời khắc Xót xa... trong tôi
 Mầu tôi mở huyết sâu... Mộng tôi xin dài
 lâu Một vì sao lự rời nhẹ hồn tôi bài Trưng Vương hương khói bay
 Ai! ai! ở tiếng phụ lòng ta Nhớ hương sâu với gió xa Khói nhang trong cửa tôi
 Giấc mơ xa lắm phải chăng là Có! yêu như ngọc ngọc tím như... Chết như nhau thật là
 hỡi người

Nguyễn Hoàng
 1968

[Bản nhạc \(pdf\)](#)

Dạ Khúc Cho Tình Nhân

♪ [Lê Uyên & Phương](#) mp3 - (thu âm trước 1975)

♪ [Lê Uyên & Phương](#) mp3

(Phương giới thiệu về bản nhạc - hát trong một chương trình của Asia 1994)

🎵 [Lê Uyên \(tâm sự và hát sau khi Phương mắt\)](#) mp3

🎵 [Song ca Lê Uyên Phương](#) (video 1994)

🎵 [Lê Uyên tâm sự và hát](#) (video)

Dạ Khúc Cho Tình Nhân qua tiếng hát của:

🎵 Ngọc Lan

🎵 Trịnh Vĩnh Trinh

🎵 Nguyễn Khang

🎵 Trần Thái Hòa

“Con Chuồn Chuồn Trong Trí Nhớ” của Lê Uyên Phương

con chuồn chuồn trong trí nhớ

*Tình yêu là con chuồn
chuồn trong trí nhớ của
người tình, nhưng da thịt lại
tìm cách xua đuổi nó.*

LUP

Ngày xưa, nàng là một cô gái có đôi mắt đen nhánh như mắt nai, khuôn mặt nàng hình trái soan hết sức thanh tú và cân đối. Nàng là một cô gái thùy mị và hay mắc cỡ. Có lần, hấn hỏi nàng mơ ước gì nhất trong đời, nàng nói nàng ước được như Mona Lisa, người mẫu trong bức tranh nổi tiếng của Leonardo Da Vinci, nàng giải thích thêm, người họa sĩ vẽ Mona Lisa đã chết, Mona Lisa đã chết, vài thế

kỷ đã trôi qua, nhưng hình ảnh của nàng, nụ cười khó hiểu của nàng vẫn còn được từ thế hệ này qua thế hệ khác chiêm ngưỡng, Mona Lisa đã trở thành bất tử, nghệ thuật đã khiến cho Mona Lisa bất tử, Mona Lisa đã thừa hưởng được cái ân sủng quý giá nhất của nghệ thuật và nàng là người may mắn nhất trên thế gian này. Nhìn vẻ say sưa của nàng khi nàng nói về hạnh phúc của Mona Lisa, hẳn đã ước gì hẳn là một Leonardo Da Vinci để nàng có thể là một Mona Lisa thật sự.

Ngày đó, ngoài khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nàng còn có một giọng hát rất hay, hẳn đã tập cho nàng những bài hát và mời nàng hợp tác trong một chương trình phát thanh dành cho sinh viên trong thành phố. Giữa hẳn và nàng đã có những liên hệ tình cảm rất đặc biệt, nhưng vẫn ở giới hạn để nàng vẫn còn là một cô gái trong trắng đối với hẳn. Vài năm sau đó, hẳn đã rời thành phố và họ không còn liên lạc với nhau nữa.

Giờ đây, bất ngờ gặp lại nhau, hẳn đã sững sốt trước sắc đẹp của nàng, nếu không có đôi mắt như mắt nai của nàng, chắc hẳn đã không dám tin người đàn bà từng trải, hấp dẫn trước mặt hẳn lại là nàng – cô gái hay e thẹn và nhu mì ngày trước – Nhớ đến ước mơ ngày xưa của nàng, hẳn tự hỏi không biết nàng còn muốn được như Mona Lisa không? Với sắc đẹp của nàng bây giờ và nếu ước mơ muốn trở thành bất tử của nàng vẫn còn thì người nàng muốn trở thành không thể nào là nàng Mona Lisa hiền dịu

được nữa, nàng chỉ có thể là Venus de Milo hay chính xác hơn, nàng rất gần với hình ảnh của nàng Venus trong bức tranh của Titian – Venus và người chơi đàn lute – Người đàn bà khóa thân nằm trong tư thế hết sức khêu gợi trong bức tranh chính là hình ảnh của nàng bây giờ. Hẳn không gợi lại câu chuyện về Mona Lisa với nàng, mặc dù đó là điều ngày xưa khiến hẳn chú ý đến nàng nhiều nhất, bởi hẳn nghĩ với bề ngoài và cung cách của nàng bây giờ chắc nàng chẳng còn quan tâm gì đến những ước mơ nhẹ nhàng như thế.

Trong ngôi nhà màu trắng của nàng ở một thị trấn gần biển, hẳn đang ngồi nghe nàng kể về nàng – Sau hai cuộc hôn nhân đổ vỡ, nàng đã trở thành một người đàn bà phóng túng, nàng không nói điều này xảy ra trước hay trong khi hay sau khi những cuộc hôn nhân của nàng, nàng đã có liên hệ rất tai tiếng với vài người đàn ông lúc bấy giờ. Chuyến vượt biển của nàng đầy những bất hạnh thêm vào những bất hạnh đã từng xảy ra cho nàng, càng ngày nàng càng lún sâu vào một tình trạng không lối thoát. Nàng kết thúc những điều nàng kể về nàng bằng một nghi vấn. Nàng nói: – Em không chịu nổi sự trống trải trong đời sống, để lấp những khoảng trống đó, em đã làm nhiều điều mà chính em đã không thể nào hiểu được. Nhiều khi em tự hỏi, không biết những người khác họ xoay sở thế nào đời sống của họ, họ có phải đối đầu với sự cô đơn như em từng có hay không. Hẳn yên lặng ngồi nghe nàng nói, hẳn đang bị thu hút bởi sắc đẹp và sự từng trải của nàng, nhưng hẳn cũng cảm thương cho cô sinh viên trong trắng đã có với hẳn

những kỷ niệm thơ mộng và đã từng là nàng trong quá khứ.

Buổi chiều đang xuống dần, nàng ngồi dựa lưng vào một bên khung cửa sổ, những tia nắng cuối cùng của một ngày đang đậu lại trên khuôn mặt thanh tú của nàng, đôi mắt nàng long lanh trong khoảng tranh tối, tranh sáng của căn phòng, nàng nhìn chăm chăm vào khoảng không ở trước mặt như đang nghĩ ngợi một điều gì. Nàng ngồi bất động như thế một lúc lâu, trông nàng giống một đóa phong lan đơn chiếc mọc lên từ những sợi rễ khô cằn là những ý nghĩ đang có trong nàng, những sợi rễ khô cằn đó lại sống nhờ một khúc cây mục nát là quãng đời quá khứ đầy những bất hạnh của nàng. Hấn bày tỏ những ý nghĩ đó của hấn về nàng rồi kết luận: – Em là một hoa phong lan cô đơn, hết sức quyến rũ mà anh đã vô cùng may mắn được chiêm ngưỡng trong lúc này. Nàng cười nói: – Đừng nịnh em nữa, anh không cần phải nịnh em, anh đã có em rồi mà.

Nàng vói tay lấy gói thuốc ở trên bàn, vừa châm lửa vừa hỏi hấn có còn nhớ ngày trước hấn đã dạy cho nàng hút thuốc thế nào không? Hấn yên lặng, chờ đợi. Nàng nói: – Ngày đó, thấy anh hút thuốc, em cũng muốn thử xem sao, nhưng cứ bị sặc hoài, anh nói để anh hút giùm cho em, mỗi lần anh hít một hơi thuốc anh lại hôn môi em cùng lúc anh nhả khói thuốc vào miệng em, em hút hơi khói của anh rồi phà ra, cứ như thế chúng mình đã hút chung một điếu thuốc. Nàng tiếp: – Mỗi lần anh hút thuốc là mỗi lần anh hôn em cả chục lần. Nàng ngừng một chút rồi

tiếp: – Không hiểu tại sao ngày đó chúng ta thân mật với nhau như thế mà em vẫn còn trong trắng với anh. Hấn cười: – Anh cũng đang tự hỏi anh như thế. Nhìn nàng đưa điều thuốc lên môi, hấn nói: – Với cách hút thuốc sành sỏi của em bây giờ, chắc em đã có thể dạy cho anh cách nào để hút thuốc cho ngon rồi đó. Nàng nói: – Thật không? rồi chợt hỏi hấn, hình như anh không còn hút thuốc nữa phải không? Hấn nói: – Phải, anh đã bỏ thuốc lâu rồi. Rồi chợt nhớ đến cái sự trống trải đã gây phiền phức cho nàng trong câu chuyện về đời nàng, hấn tiếp: – Từ lúc anh nghỉ hút thuốc cũng như nhiều thói quen khác thật ra chỉ là để lấp một khoảng trống nhỏ trong đời sống mình, anh không hút thuốc nữa, ta không thể dùng một cái không để lấp một cái không, bản chất của cuộc sống là cái không to tướng, ta không thể tránh né được, phải học cách sống với cái trống không đó của cuộc đời mình, thay vì tránh né nó hay lấp đầy nó bằng một cái gì đó cùng bản chất. – Em không hiểu hết những gì anh nói, nhưng em sẽ tìm hiểu, có thể điều anh vừa nói sẽ ích lợi cho em. Ngày xưa, nàng tiếp, em luôn cảm thấy an tâm khi được nói chuyện với anh, bên cạnh anh, em thấy an toàn. – Thật ra, hấn nói, lúc đó không có gì nguy hiểm xảy ra cho chúng mình, nếu có điều gì thực sự nguy hiểm xảy ra, chắc em đã thấy được sự bất lực của anh.

Ngồi hình dung lại cảnh mớm khói thuốc cho nàng, hấn vừa thích thú vừa cảm thấy hết sức thương nàng, hấn tự hỏi, cuộc đời nàng với biết bao nhiêu là rắc rối đã xảy ra, nếu nàng nhớ tất cả mọi điều nàng

đã sống qua, đã chịu đựng với mọi chi tiết, làm sao nàng có thể kéo nổi cuộc sống của mình? Hấn nói: – Trí nhớ của em thật là khủng khiếp, anh nghĩ, với một quá khứ như thế trong một trí nhớ như thế, em vẫn bình thản được, thật là một điều kỳ diệu. Nàng nói: – Không phải vậy đâu anh, em không có một trí nhớ khủng khiếp như anh nghĩ đâu, em quên nhanh chóng mọi sự xảy ra trong đời sống, trừ những gì em đã có khi còn trẻ, còn rất trẻ tuổi. Em vẫn nhớ như in cái kẹp tóc màu xanh lần đầu tiên mẹ em đã cho em, những kỷ niệm dễ thương với bạn bè ngày còn đi học, vài buổi đi chơi tình tứ và thêm vài điều nữa, không nhiều lắm đâu. Hấn buột miệng hỏi: – Mona Lisa, em còn nhớ Mona Lisa không? – Mona Lisa nào? Rồi như chợt nhớ ra, nàng nói: – Ồ, Mona Lisa, em đã ước được như Mona Lisa, nhưng em không còn hy vọng và em đã quên điều đó từ lâu rồi. Nàng ngừng một chút rồi tiếp: – Em biết không có sự lặp lại nào trong đời sống mà cũng không có cái gì để thay thế cho cái đã mất. Hấn hỏi: – Ngoài tuổi thanh xuân của em, em đã không bao giờ còn cảm thấy hạnh phúc nữa hay sao? – Em không rõ, nhưng hình như mọi sự không còn làm em *feel* như em đã từng có mà cũng không gây những ấn tượng đủ để em phải luôn luôn nhớ về chúng. Hấn nói: – Em biết sống vì cái gì và em cũng biết ngừng lại ở cái chỗ mà điều em sống với cho phép. Anh nghĩ, hình như em đã hiểu được một điều gì từ cuộc sống. Trông em đầy sức sống và chín muồi như trái nho tươi. Nàng đỏ mặt nói: – Anh làm em ngượng muốn chết.

Nàng đột ngột hỏi: – Tại sao ngày xưa chuyện anh với em lại đứt đoạn nửa vời như thế? – Tại vì lúc đó chúng ta còn quá trẻ, hấn trả lời, trước mặt chúng ta có những con đường thênh thang vì thế mà chúng ta lạc nhau. – Còn bây giờ? Nàng hỏi: – Bây giờ, hấn cười, chẳng còn con đường nào trước mặt để bước tới cho nên chúng ta không cần phải có những bạn đồng hành. Nàng im lặng. Tiếng đàn dương cầm rời rạc từ chiếc loa ở góc phòng bỗng nghe rõ mồn một – Chopin, Valse en Si Mineur. Hấn bỗng cảm thấy buồn rầu sau lời phát biểu vừa rồi về những con đường, hấn buồn rầu vì chợt nhận thấy có một phần sự thật trong câu nói tình cờ đó. Hấn hỏi: – Em có bận tâm thực sự vì một điều gì trong cuộc sống hiện tại không? Nàng nhìn ra cửa sổ, yên lặng một chút rồi nói: – Điều gì xảy ra, khi em đã già và không còn nhan sắc nữa?

Cả hai cùng yên lặng, một lúc lâu, hấn hỏi:

– Em có định lập gia đình nữa không? Đã gặp ai chưa?

– Em có liên hệ với nhiều người, trước đây cũng như bây giờ, nhưng... Nàng bỏ lửng câu nói, yên lặng một chút rồi tiếp: – Một người đàn bà, dù là một người đàn bà có nhan sắc cũng là một con người có tim óc phải không?

– Dĩ nhiên, em là một người đàn bà có nhan sắc và có đầu óc hơn người.

– Không hiểu sao, những người đàn ông đi qua

đời em, luôn cho em cái cảm giác là đối vi họ, em chỉ có thân xác mà thôi. Anh có nghĩ như vậy không?

– Em có một sắc đẹp hết sức quyến rũ và phơi bày khiến cho những người đàn ông đến với em bị mê hoặc bởi cái bề ngoài của em, họ không còn nghĩ gì khác, họ chỉ biết phản ứng thôi.

– Đó có phải là nguyên nhân cho những bất hạnh của em không?

– Đó là định mệnh của em.

Hai người cùng yên lặng, họ cùng lắng nghe một đoạn độc tấu dương cầm đến từ chiếc loa trong phòng. – Này anh, nàng đột ngột đổi câu chuyện, tối nay anh ở lại đây với em, anh nhé. Hấn gật đầu: – Được chứ, cho anh xin cái mền, anh sẽ ngủ trên sofa này. Nàng nhìn thẳng vào mắt hấn: – Anh đâu cần phải làm như vậy. Sợ làm phật lòng nàng hấn cố hết sức nhẹ nhàng trong lời nói: – Em biết không, anh rất quý những gì chúng ta đã có với nhau, đó là cái không có gì cả giữa chúng ta, anh rất yêu nàng Mona Lisa trong em, anh không muốn là một trong những người đã giết chết những ước mơ của em. Nàng không nói gì. Hấn tiếp: – Hơn nữa, anh không thích giống bất cứ một người đàn ông nào, em từng quen biết, chỗ của anh ở trong trái tim em, không ở trên da thịt của em. Nàng cười, nói đùa với hấn: – Anh có thể đi vào con tim của một người mà không phải xuyên qua da thịt của họ hay sao? – Đó là bí mật của anh, hấn nói, cũng là bí mật của em, đó là sự khác biệt của chúng ta với những người khác, phải không? Nàng lại nói:

– Em không hiểu lắm điều anh nói, nhưng em sẽ tìm hiểu, biết đâu cái cách của anh cũng sẽ lợi ích cho em. Hấn cười: – Em cho anh cái cảm giác em là một người học trò ngoan, em lúc nào cũng như sẵn sàng để học hỏi một điều gì từ người khác, nhưng với anh, em là một bà thầy, em đã cho anh những bài học rất đáng học về cuộc đời.

*

Nàng nằm nghiêng trên giường, dưới ánh sáng màu vàng tỏa ra từ chiếc đèn ngủ đặt ở đầu giường, khuôn mặt không son phấn của nàng thật tuyệt vời. Nàng nói: – Anh có thể hát cho em nghe bài hát mà anh đã viết cho một cô bạn gái của anh, bài hát mà anh đã viết trên chuyến xe đò từ Sài Gòn lên Đà Lạt như anh đã có lần kể cho em nghe đó. Cô bạn anh tên gì nhỉ? Hấn nói: – Bây giờ, tên cô ta là tên của bài hát và những gì thuộc về cô ta thì chúng ta chỉ có thể cảm mà không thể nào hiểu được, những nốt nhạc là linh hồn của cô ta và những lời ca là thể xác của cô ta. – Trời ơi! Nàng reo lên, có bao giờ tên em cũng sẽ là tên của một bài hát và linh hồn của em cũng sẽ nhảy múa trên phím đàn của anh không? Hấn tiếp: – Thể xác của em đã từng ở trong những lời ca của anh, em không biết đó thôi, bởi vì có lần trong đời, chúng ta đã thuộc về nhau và trong ca khúc của anh, anh không viết một điều gì khác hơn là về chính bản thân anh. Nàng hỏi lại: – Tên một bài hát đã từng là tên của em? Điều đó có thực hay sao? Hấn gật đầu, với tay cầm cây guitar ở đầu sofa, hấn

nói: – Hãy nhắm mắt lại, anh sẽ ru em ngủ bằng chính bài hát của em.

*Ngày em thấp sao trời
Chờ trăng gió lên khơi
Mà mưa bão tới bờ
Một ngày mưa bão không rời
Trên đôi môi thanh xuân
Uớp hôn nồng bên gối đắm say
Ánh sao trời theo gió rụng rơi đây
Cùng rớt bao nhiêu ngày hoang
Cùng đếm bao nhiêu mộng tàn
Ru người yêu dấu trong vùng trời đêm
Vừa hoa nở tươi môi
Tình nhân đã xa xôi
Đời ngăn cách nhau hoài
Một lần thôi đã không thôi
Yêu nhau trong lo âu
Biết bao lần tha thiết nhớ mong
Lá hoa rừng mau xóa đường quay về
Làm ánh sao đêm lẻ loi
Màu tối gương bàn đèn soi
Ân tình sâu vẫn trong đời thủy chung*

(Dạ khúc cho tình nhân. LUP)

Bầu trời trên khung cửa sổ không một vì sao, nhưng trong trí nhớ của hắn những vì sao đang lấp lánh, tràn ngập cả khoảng tối tăm trong não bộ hắn – những vì sao đã đánh thức những ước mơ trong tuổi trẻ của hắn, những vì sao đó đã rơi rụng theo cơn gió nào của cuộc đời? Nàng đã ngủ yên, nét mặt thanh

thần như một thiên thần, hẳn không tiếp tục bài hát của hẳn nữa, nhưng những âm thanh của bài hát vẫn còn ngân vang trong não bộ hẳn, bài hát là quá khứ hay hiện tại? Những nốt nhạc là linh hồn của nàng, những lời ca là thể xác của nàng, khi bài hát chấm dứt, thể xác và linh hồn của nàng đang ở đâu? – Có phải đang ở trong não bộ hẳn và vẫn còn tiếp tục ngân vang để đánh thức những hoài niệm của hẳn và *sự tồn tại của con người phải chăng ở trong khoảng yên lặng đó?* Nếu hẳn trình bày điều này với nàng, nàng sẽ nói – em không hoàn toàn hiểu điều anh muốn nói, nhưng em sẽ tìm hiểu, điều đó có thể sẽ lợi ích cho em. Lúc đó hẳn sẽ nói với nàng: – Nay em, em và anh, chúng ta là hai trong muôn triệu vì sao khác đã từng có trên bầu trời, nhưng như đêm nay, không có vì sao nào trên bầu trời cả, chỉ có một vì sao thật sáng trong não bộ tâm tối của anh, đó là em. Em đang được thắp sáng bằng những ước mơ mà chính em cũng không còn nhớ nữa. Hẳn rải một hợp âm trên cây đàn guitar và cố hình dung những gì đang còn lại giữa nàng với hẳn sau một khoảng thời gian dài dằng dặc như thế của một đời người, nàng là một hiện thực đang nằm đó trước mắt hẳn, trong tâm tưởng nàng, hẳn đang ở đâu? Như thế nào? Hẳn có hoàn toàn mới mẻ đối với nàng như nàng đang hoàn toàn mới mẻ đối với hẳn? Phải, nàng đã từng có những ước mơ, đã từng có với hẳn những kỷ niệm, nhưng nàng đã qua và nàng bây giờ không còn là một người nữa, nàng bây giờ là một quá khứ đầy sóng gió, nàng ngày xưa với hẳn là một cô gái trinh trắng. Hẳn

cũng vậy, hấn đang ngồi ngắm nàng – một quá khứ đây những điều nhiều khê, phức tạp đang nhìn ngắm một quá khứ khác đây những cay đắng, nghi ngờ. Thế xác hấn không cần hiểu những điều đó, nhưng trí nhớ của hấn, linh hồn của hấn lại không chịu ngủ yên, linh hồn của hấn đòi hiểu biết về mối tương quan giữa hấn với nàng, thế xác hấn thì chỉ đánh mùi được một thể xác xinh đẹp khác và muốn tự nổ tung ra để hòa nhập vào. Sự dằng co kỳ cục đó trong đầu hấn, khiến hấn ngồi bất động như một pho tượng trong bóng tối của căn phòng.

Nàng trở mình, tấm chăn đỏ qua một bên, thân hình tuyệt đẹp của nàng bỗng lộ ra dưới tấm áo ngủ mỏng màu trắng, nàng nằm ngửa, đôi chân duỗi thẳng trong một tư thế hết sức khêu gợi, lộ liễu. Hấn nhìn chăm chăm vào phần ở giữa hai đùi của nàng rồi đột ngột quay đi chỗ khác, hấn nhắm mắt lại và cố đánh thức trong trí tưởng tượng của hấn – hình ảnh của hấn và nàng, khi nàng còn là một cô gái trinh trắng, đã cùng hấn cầm tay nhau thả bộ trên con đường mòn của một ngọn đồi đây những hoa dại màu vàng, hấn đã hái một bông hoa nhỏ xíu để tặng nàng, nàng cài bông hoa lên tóc và cười trong đôi mắt hấn, lúc đó khuôn mặt nàng giống như khuôn mặt Mona Lisa trong bức tranh của Leonardo Da Vinci. Hấn nói: – Hãy cho anh tuổi trẻ của em! Nàng nói: – Ồ, thì em đã cho anh tuổi trẻ của em rồi! hấn hỏi: – Ở đâu? Tuổi trẻ của em ở đâu? Nàng nói: – Không chừng anh đã đánh mất nó rồi, anh không cần thận một chút nào hết, có thể nó đang nằm ở trong cây đàn của anh.

Hắn chạy vội đến cuối phòng, chỗ cây đàn đang được dựng ở đó, nàng hét lên: – Đàn đi, đánh đàn đi, đàn bài hát có tựa đề là tên của em đi, linh hồn em là những âm thanh, thể xác em là những lời ca, hãy đàn đi, hãy hát đi, hãy đàn đi, hãy hát đi... những câu sau cùng của nàng cứ lặp đi lặp lại trong não bộ hắn, hắn giựt mình thức dậy, mồ hôi đầm đìa, cái tay dựa của sofa làm đau một bên đầu của hắn, hắn nhìn qua chiếc giường của nàng, nàng không còn ở đó nữa, cái mền của nàng đang được đắp trên người hắn và bên ngoài cửa sổ, bầu trời đang sáng dần.

Mời đọc: [Con Chuồn Chuồn Trong Trí Nhớ của Lê Uyên Phương \(pdf\)](#)

* Trích trong tập truyện ngắn/tùy bút "Không Có Mây Trên Thành Phố Los Angeles" của Lê Uyên Phương (1990) *